

Чун хостед намоз гузоред, сафҳои худро рост кунед, сипас яке аз шумо имом шавад ва чун такбир (Аллоҳу акбар) гӯяд, шумо ҳам такбир (Аллоҳу акбар) гӯед

Аз Ҳиттон ибни Абдуллоҳи Раққошӣ ривоят аст, ки гуфт: Ҳамроҳи Абумӯсои Ашъарӣ намоз хондам, пас ҳамин ки дар нишастани намоз будем, марде аз миёни ҷамъ гуфт: Намоз дар Қуръон бо некӯкорӣ ва закот омадааст. Ровӣ мегӯяд: Вақте Абумӯсо (ки имом буд) намозро ба поён расонид ва салом дод, баргашт ва гуфт: Кадоме аз шумо ин суханро гуфт? Касе чизе нагуфт. Сипас (дубора) пурсид: Кадоме аз шумо ин суханро гуфт? Мардум соқит монданд. Сипас гуфт: Эй Ҳиттон шояд ту он суханро гуфти? Гуфт: Ман нагуфтам ва тарсидам, ки манро ба он муттаҳам ва тавбихам кунӣ. Пас марде аз қавм гуфт: Ман онро гуфтам ва қасде ҷуз хайр надоштам. Абумӯсо гуфт: Магар намедонед дар намозатон чӣ бигӯед? Ҳамон Расули Аллоҳ (саллаллоҳу алайҳи ва саллам) барои мо хутба гуфт ва суннати моро бароямон баён кард ва намозамонро ба мо омӯзиш дод ва фармуд: "Чун хостед намоз гузоред, сафҳои худро рост кунед, сипас яке аз шумо имом шавад ва чун такбир (Аллоҳу акбар) гӯяд, шумо ҳам такбир (Аллоҳу акбар) гӯед. Ва чун гуфт: (Ғайрил-мағзуби алайҳим ва лаз-золлин) (Фотиҳа, ояти 7) омин бигӯед, то Аллоҳ шуморо иҷобат кунад. Ва чун такбир гуфт ва ба рукуъ рафт, такбир бигӯед ва ба рукуъ равед, зеро имом пеш аз шумо ба рукуъ меравад ва пеш аз шумо аз рукуъ бармехезад". Онгоҳ Расули Аллоҳ (саллаллоҳу алайҳи ва саллам) фармуд: "Ин дар баробари он. Ва чун (Самиъаллоҳу лиман ҳамидах) гуфт, бигӯед: (Аллоҳумма рабано лакал-ҳамд) Аллоҳ садои шуморо мешунавад. Зеро Аллоҳ бар забони Паёмбараш (саллаллоҳу алайҳи ва саллам) фармудааст: (Самиъаллоҳу лиман ҳамидах, Аллоҳ шунид он ки ҳамдашро гуфт). Ва чун такбир гуфт ва ба саҷда рафт, такбир бигӯед ва ба саҷда биравед. Зеро имом пеш аз шумо ба саҷда меравад ва пеш аз шумо аз саҷда бармехезад." Онгоҳ Расули Аллоҳ (саллаллоҳу алайҳи ва саллам) фармуд: "Пас ин дар баробари он, ва чун дар нишастани намоз (барои ташаҳҳуд) буд, аввалин сухани шумо ин бошад: Аттаҳиётут-тайиботус-салавоту лиллоҳи. Ассалому ғалайка айюҳаннабийю ва раҳматуллоҳи ва баракатуҳ. Ассалому ғалайно ва ғало ғибодиллоҳи-с-солиҳин. Ашҳаду алло илоҳа иллаллоҳу ва ашҳаду анна Муҳаммадан ғабдуҳу ва расулуҳу."

[Саҳеҳ] [رواه مسلم]

Саҳоби Паёмбар (Салому дуруди Аллоҳ бар ӯ бод) Абумӯсои Ашъарӣ намозро барои мардум имомати кард, Пас чун дар нишасте, ки дар он ташаҳҳуд хонда мешавад,

нишаста буд, яке аз намозгузорон чунин гуфт: Намоз дар Қуръон ҳамроҳ бо некукорӣ ва закот омадааст. Вақте Абумусо намозро ба поён расонид рӯ ба намозгузорон кард ва гуфт: Кадоме аз шумо ин суханро гуфт, ки Қуръон ҳамроҳ бо некукорӣ ва закот омадааст? мардум сукут карданд ва касе чизе нагуфт. Бинобарин саволашро дубора такрор кард ва чун касе посухашро надод, гуфт: Эй Ҳиттон шояд ту он суханро гуфти? Зеро Ҳиттон ҷасур буд ва ба ӯ наздик буд ва муттаҳам кардани ӯ ба вай озор намерасонд ва ин кор сабаб мешуд, ки гӯяндаи асосӣ эътироф кунад. Ҳиттон ин иттиҳомро нафӣи кард ва гуфт: Тарсидам, ки ба гумони онки ман онро гуфтаам манро тавбих куни, дар ин ҳолат марде аз миёни мардум гуфт: Ман онро гуфтам ва қасде ҷуз хайр надоштам. Абумусо дар мақоми муаллим гуфт: Оё намедонед дар намозатон чи бигӯед? Ва ин ба таври истинкор аз ҷониби ӯ буд, сипас Абумусо баён намуд, ки Расули Аллоҳ (Салому дуруди Аллоҳ бар ӯ бод) барои онон хутба хонд ва шариаташонро барояшон баён кард ва намозашонро ба онон ёд дод, пас фармуд: Чун хостед намоз гузоред, сафҳои худро рост кунед ва дар он рост ва ба эътидол биистед, сипас яке аз шумо имом шавад ва чун такбир (Аллоҳу акбар) гӯяд, шумо ҳам такбир (Аллоҳу акбар) гӯед, Ва чун Фотиҳаро хонд ва ба инчо расид: (Ғайрил-мағзуби алайҳим ва лаз-золлин) (Фотиҳа 7) омин бигӯед, ки агар чунин кунед Аллоҳ дуои шуморо истиҷобат кунад. Ва чун такбир гуфт ва ба рукуъ рафт, такбир бигӯед ва ба рукуъ равед, зеро имом пеш аз шумо ба рукуъ меравад ва пеш аз шумо аз рукуъ бармехезад, пас аз ӯ пеши накунед ва пеш аз имом ба рукуъ наравед ва пеш аз имом аз рукуъ нахезед. Зеро он лаҳзае, ки имом пеш аз шумо ба рукуъ меравад, бо он лаҳзае, ки шумо баъд аз имом аз рукуъ бармехезед ҷуброн мешавад. Ва бо ин миқдори рукуъи шумо бо рукуъи имом баробар мешавад. Ва чун Имом (Самиъаллоҳу лиман ҳамидаҳ) гуфт, бигӯед: (Аллоҳумма рабано лакал-ҳамд), Зеро ҳаргоҳ намозгузорон инро бигӯянд, Аллоҳ Таоло садояшон ва дуояшонро мешунавад, Зеро Аллоҳ бар забони Паёмбараш (Салому дуруди Аллоҳ бар ӯ бод) фармудааст: (Самиъаллоҳу лиман ҳамидаҳ, Аллоҳ шунид онки ҳамдашро гуфт). Ва чун имом такбир гуфт ва ба сачда рафт, касоне ки аз пушти имом намоз мегузоранд такбир бигӯянд ва ба сачда раванд, Зеро имом пеш аз онҳо ба сачда меравад ва пеш аз онҳо аз сачда бармехезад. Пас он лаҳза дар баробари ин лаҳза аст, ва сачдаи намозгузорон ба андозаи сачдаи имом мешавад. Ва ҳаргоҳ вақти нишастан барои ташаҳҳуд буд, нахустин чизе ки намозгузор мегӯяд бояд ин бошад: (Аттаҳиётут-тайиботус-салавоту лиллоҳи), Яъне: Мулк, боқӣ мондан ва азамату бузурги ҳамааш шоистаи Аллоҳ аст. Ва ҳамингуна намозҳои панҷгона ҳамааш шоистаи Аллоҳ аст. (Ассалому ғалайқа айюҳаннабийю ва раҳматуллоҳи ва баракатуҳ. Ассалому ғалайно ва ғало ғибодиллоҳис солиҳин). Яъне: Аз Аллоҳ Таоло саломати аз ҳар айбу офат ва нақсу фасодро хоҳонам ва саломи хосро ба паёмбарамон Муҳаммад (Салому дуруди Аллоҳ бар ӯ бод) мекунам ва сипас бар худамон салом мефириستم ва сипас бар бандагони некукори Аллоҳ, ки ҳуқуқи Аллоҳ Таоло ва ҳуқуқи бандагонашро ба ҷо меоранд. Сипас гувоҳӣ медиҳем, ки нест маъбудии бар ҳақ, ҷуз Аллоҳ ва гувоҳӣ медиҳем, ки Муҳаммад банда ва фиристодаи Ӯст.

النجاة الخيرية
ALNAJAT CHARITY

